

Anunțăm cu o vie plăcere cititorilor noștri aparițiunea ziarului francez «L'Independence roumaine», care este o continuare a mult cititului și mult apreciatului ziar «L'Orient».

Formatul este mărit, materia abundentă, variată și ciselată de o pană de adevărat măestru.

Urând deplin succes «Independenței române», felicităm pe on. noștri confrăți de frumoasă idee care au avut și de zelul cu care apără interesele României.

Măine, duminică, se vor prezenta d-lui ministru de interne, dd. ofițeri ai gardiei civice.

Cu această ocaziune, d. Kogălniceanu va putea să înțeleagă și să se încredințeze că sunt comandanții ce corespund misiunii lor și care sunt agenții uniformați ai marfeturilor electorale, și care, în fine, după ce va cerceta mai de aproape, sunt aceia ce urmează maximei că «omul trebuie să trăiască de unde muncește».

Sub-prefectul plășii mostiștea, jud. Ilfov, d. Ioan Dimitrescu, s'a permutat la plasa Negoesci; iar d. Dim. Poenaru Bordea, sub-prefectul plășii Negoesci, jud. Ilfov, în aceeași calitate la Mostiștea.

D. C. Ștefănescu, membru la Curtea de Apel din București, e înaintat la gradul de procuror de secțiune la Curtea de Casație.

În locul d-lui Ștefănescu e numit d. Ciru Economu, fost secretar general al ministerului justiției.

Un decret domnesc numește pe d. inginer C. Olănescu în postul de profesor pentru mecanica aplicată și elementară, la școala de poduri, șosele și mine din București.

D. Olănescu înlocuiește pe d. inginer Zăuceanu.

Numerul doctorilor facultății de medicină, din București, s'a urcat la numărul 68. Al 68-lea a fost d. Arminiu Iaslovici.

Tesa l-sale poartă titlul: «Câte-va considerațiuni asupra eclampsiei puerperale».

Se trimite, în drept de recunoștință, vechilor săi profesori.

I urmă deplin succes în cariera ce și-a ales.

Am anunțat, că d. Remus Opran ar fi numit prefect în Kinstenge.

În locul d-sale, la secretariatul afacerilor din năuntru, a fost chemat d. A. Pencovic.

DIN AFARA

Ocupațiunea Novi-Bazarului de către Austro-Ungaria.

Asupra ocupării Novi-Bazarului de către austriaci, cetim în «N. fr. Presse»:

Știrile din Sereievo stau într-o deplină contradicțiune cu luptătorii oficioși ai politiceii contelui Andrassy. Acolo, în Bosnia de meazăzi, se fac pregătiri serioase pentru intrarea în Novi-Bazar.

Precum ni se telegrafiază din Sereievo, către granițele sudice ale țerei se fac însemnate transporturi de proviziuni, și ante-posturile de pe la granițe se regulează ca în timp de resboi, negreșit pentru a asigura baza operațiilor ce sunt plănuite la riul Drina.

Correspondentul nostru crede într-o aceea, că intrarea în districtele ce sunt de a se ocupa, nu va avea loc mai înainte de sosirea comisiunii turcești, la Sereievo, sub Husni pașa. Trupele destinate pentru ocupațiune, 4—5,000 oameni, vor însoți comisiunea austro-turcă ca un fel de gardă pazoare și comisiunea va regula la fața locului chestiunile ce sunt de deslegat.

De oare ce Husni pașa va sosi la Sereievo peste puține zile, ocupațiunea «liniei Lomuluș» se va putea săvârși încă în primele zile ale lui August.

Din nenorocire, se pare, că nici această operațiune, care-i stă contelui Andrassy atât de tare la inimă, nu se va putea executa fără durere. Ministrul nostru de esterne este tot-d'una nefericit, când joacă pe generalul. De o dată cu știrea de sus, primim adevărat o altă telegramă din partea correspondentului nostru, despre o încercare ce a avut deja loc pe la fruntarii. Soldații de geniu și lucrătorii noștri, cari erau ocupați la facerea unui drum lângă Caintza, au fost încălțați de nește «insurgenți», cari probabil că au venit din Novi-Bazar. Mai mulți soldați au fost răniți și nește insurgenți au căzut prizonieri.

Dacă vom alătura pe lângă această încălcare, numeroasele conflicte, cari de cari mai săngeroase, ce se întâmplă în Bosnia, zilnic, între trupele austriace și cete de popor insurecționate, — nu ne vom putea explica de loc dorul ce mai are Austria și de Novi-Bazar? Nu-i este viața destul de amară și numai în Bosnia și Herzegovina?

Deserțiunii în partidul bonapartist frances.

Cu toate silințele cele mai herculane ale corifeilor, partidul bonapartist din Franța, sgduit prin moartea principelui imperial, nu va putea scăpa de numeroase deserțiuni. Știrile lui sunt amenințate serios cu rărîre.

În intrunirea ce se făcu, Sâmbăta trecută, în casa lui Rouher, și la care erau invitați cei mai de frunte partizanii bonapartiști, Rouher însuși nu fu de față. Aceasta nu însemnează de sigur, că acest vechiul napoleonist, s'a făcut un apostat; dar însemnează, că ardoarea lui de luptă din

trecut s'a mai recit astăzi și a făcut loc unei indiferențe tare periculoasă pentru actuala crasă a partidului. Paul de Cassagnac lipsea asemenea. Alți corifei se iviră pe furis numai, gustară o ploaie de imputări, cu cari i încărcară credincioșii neștrămotați, și dispărură iarăși. Impărecherea și secesiunile nu se mai pot contesta.

Mai mare este primejdia, ce amenință partidul bonapartist din partea armatei. Mulți ofițeri superiori ai acesteia erau napoleonisti, numai până când trăia fiul bine făcătorului lor, a lui Napoleon III, care îi ridicase, le dăde rangurile ce au, și îi îmbogăți. După moartea principelui imperial, aceste considerațiuni au căzut și foștii imperialiști, nu mai ved nici un motiv, pentru care să nu treacă în partea republicei.

Antăiul proslit republican, de la moartea principelui imperial în coace, este generalul Bourbaki. Acest încarnat imperialist, fusese pus în neactivitate, cu ocazia demisiunii mareșalului Mac-Mahon. Simpatiile lui, pentru fiul lui Napoleon III, erau cunoscute și republica trebuia să le paralizeze.

Generalul Bourbaki ceru însă Vinerea trecută o audiență președintelui republicei, în care îi declară, că «cu moartea principelui imperial s'a rupt ultima legătură, care l'unia cu partidul bonapartist, că nu are a face nimic cu candidatura principelui Jérôme, și că simte trebuința, de a declara în mod formal trecerea sa pe partea actualului regim.» Bourbaki a zis, că nu-i trebuie o comandă, dar că a vrut ca președintele republicei să știe că i stă todeauna la dispozițiune, — ceea ce în sfârșit tot acolo ese.

Ei bine, cazul este destul de eloquent. Optimiștii cred, că principele Jérôme ar putea mântui situațiunea, dacă ar procede cu mai multă energie. Urma-va însă această energie, și avea-va ea, când va urma, rezultatele ce i se atribuie astăzi a priori?

SCOALA

Una din cele mai frumoase și mai însemnate sărbători ale școlii, este ziua împărțirii premiilor.

În ziua de 24 Iunie, cu ocaziunea împărțirii premiilor, la elevii școlii normale a «Societății pentru învețătura poporului roman (secțiunea centrală)», d. C. Exarcu a pronunțat un frumos și interesant discurs, pe care l' recomandăm, spre citirea tuturor amicilor instrucțiunii. Acest discurs este publicat în No. 142 al ziarului «Presă», dela 27 Iunie 1879. Ne pare foarte rău, că spațiul nu ne permite a-l reproduce, în toata întinderea lui. Tot lipsa de spațiu a fost cauza că până acum n'am putut vorbi despre deusul.

— 'L am vădut de mai multe ori, zise d-rul, mi s'a părut un om încântător, învețat, simplu și bun. Purtarea sa cam rezervată, abuzează de dreptul de a nu se crede în străin și chiar în mediul său, dar sub un acoperis rece, se vede, ori ce ar face el, un suflet frumos și un mare caracter.

— Diavole, diavole! zise tatăl meu, ce laudă! Scii, că mi fac o idee foarte de bună de el, dacă laudă d-ta, d-ta care ești aședat așa de sus în stima lumii.

Adevărul, e că d-nu Paul Combes, mi-a zis de mai multe ori miss Dowson că se bucură de o mare reputațiune printre confrății săi și că o datorește atât talentului său cât și onorabilității sale. Îi iubesc mult pe acest scump doctor.

Tatăl meu continuă:

— Ce etate are prietinel d-stră, ca să fie așa de complet, așa de serios, ca să merite admirațiunea d-tră? Credeam că d-nu Gerard e ténér.

— Nu are de cât de la trei-zeci și doi până la trei-zeci și cinci ani. Dar viața sa a fost turburată, turmentată chiar. S'a format, sunt sigur, la cea mai bună școală, la cea a nenorocirei!

— Și nu scii nimic din viața sa trecută?

— Scii numai ce mi-a spus și ce am putut ghici. După ce a locuit mult în America, a fost lovit de la întoarcerea sa în Franța de o lovitură teribilă, neprevădută, pe care nu o cunosc, și care a avut asupra caracterului său, vieții sale, o foarte mare influență.

Ce dreptate avea tatăl meu când zicea, că nimic nu scapă acestui d-r! Toate observațiile ce am făcut asupra d-lui Gerard, le-a făcut și el și a scos aceeași concluzie.

Vorbirea noastră s'a terminat aci. Dar mi

Cu toate acestea, ne vom mărgini a schița, pe scurt ideile emise de d. Exarcu, în acel discurs. Ast-fel, d-sa, arătând modul cum s'a înființat această școală, spune progresul și folosul ce a adus până acum; descrie, că pe lângă dansa, s'a mai înființat o școală primara, unde elevii școlii normale de cl. III și IV fac deja practică, astfel că, la eșirea din școală, ei au deja experiență de misiunea lor, apoi, că mulțumită d-lui C. A. Racotă, directorul școlii de agricultură dela Pantileimon, școlarii se indeletnicesc și cu agricultura, pe lângă cele alte studii. Ne unim și noi cu d. Exarcu și declărăm, că țara mult va câpăta dela această școală, și că atât mai mult, cu cât ea este datorită unei inițiative private. D. Exarcu însă nu se mulțumesc cu progresul constatat la secțiunea centrală și la cea din Ploesci, Putna și Tutova, ci cere, ca să se pună în mișcare, să se deștepte și cele alte secțiuni de prin județe și pe unde nu sunt, să se înființeze. Mare dreptate are d. Exarcu și l' aprobăm din toată inima, căci de aci înainte, scăparea noastră e numai în luminarea masei poporului adevărată în școală. Dela școală și prin școala atârână totu-l Dacă până acum am imitat pre steini în toate; de acum înainte să i imităm numai în părțile lor cele bune. Să se constitu, până să aștepte sprijinul guvernului, și în special al ministrului instrucțiunii, tot ce e român într-o societate universală — dacă ne putem exprima așa — românească, și să lucreze la luminarea poporului, prin școală.

D. Exarcu și termină discursul, cu următoarele cuvinte: «Să ne convingem cu toți de adevăr: că, dacă puțin sunt chemați a decora țara lor cu o glorie nouă, fie-care din noi, cât de mic și de umil ar fi va putea desvolta în inima și spiritul său un sentiment generos, o idee înaltă și serioasă, va putea ast fel introduce în sinul națiunii sale un element de forță morală și prin urmare, de civilizațiune și de progres.»

Galus

SCOALA DE COMERCIU.

Cu ocaziunea examenelor generale, Alțeta Sa Regală a avut înalta buna voință d'a incurgia școala de comerț, esaminând cu cel mai viu interes, atât cursurile cât și toate cabinetele acestui eminent focar de instrucțiune.

Pe lângă mulțumirile, cu care Alțeta Sa a bine-voit să arate pentru tot ce aparține acestei școli, a donat bibliotecii, mai multe volume din cele mai prețioase opere științifice, purtând inițialele A. S. R.

Suntem bine informați, că Alțeta Sa Regală Domnul a fost pe deplin satisfăcut de progresul real al școlii de comerț, sub neobosită direcțiune a d-lui Teodor Ștefănescu.

Felicităm pe directorele școlii și pe întregul corp profesoral pentru stăruințele ce a desvoltat,

s'a părut, că în timpul acestei vorbiri d-nu Paul Combes, eși avea ochi așintiți asupra mea.

Ce oare ar voi să citească în viața mea, în inima mea?

Dar poate că mă privia ca medic și că este mai îngrijat de starea mea de cât se pare.

Acea ce mă face să cred aceasta este, că după ce a eșit din casa mea, a urmat pe tatăl meu în loc să se sue la el.

30 Mai

Sunt mai bolnavă ca nică o dată. Palpitațiunile sunt și mai mari când scriu, dacă aș fi constrinsă să renunț la plăcerea ce simt de a încredința acestei hărții gândirile mele!

A! și le mai scriu eu ore toate? Eri, am făcut o vizită în fundul curței și n'am scris-o... E adevărat, că eram foarte obosită dar...

5 Iunie

Tatăl meu vrea cu ori-ce chip să mi dea petreceri! Mi-a propus astă-zi să plec în călătoria N'am primit... Mi se pare că preumblarea mi ar face mai reu... Voi să rămân în această casă care mi reamintesc pre mamă mea, voi!...

A! mi e reu, nu mai pot serie...

Notițele d-rei Marcela de Brives terminându-se aci, noi le vom completa, cu lucrurile ce am putut aduna și cele ce ni s'au spus.

(Va urma)

FOIȚA «ROMANIEI LIBERE», 34

ARTICOLUL 47

DE ADOLPHE BELLOT

PARTEA II.

istoria unei copile scrisă de ea însăși.

— Urmare —

XIII

24 Mai

Ne-am întâlnit. Eș eșiam cu miss Dowson; el se întorcea cu mamă-sa.

S'a apropiat de mine, m'a salutat, pe când d-na Gerard mi tinea cu iubire mâna.

— Vă găsesse puțin schimbată, mi zise ea. Oare nu sunteți bine?

— Nu, doamnă, i răspunsei eu.

Am miștat, căci palpitațiunile mele sunt mai mari ca în tot deauna; dar, nu scii pentru-ce, n'am voit să scie el, că eram bolnavă.

Am mai schimbat încă câte-va vorbe și ne-am despărțit. Nu mi au zis de ce nu m'am dus să-i mai văd. Ai zice, că eu nu exist pentru ei.

Și cu toate acestea pe când vorbiam cu d-na Gerard, simțiam că el mă privia cu atențiune, mi s'a părut chiar, că, despărțindu-ne, el eși a întors capul spre noi.

Are etatea de care vorbeam mamă-mea în scrisoarea sa: de la trei-zeci până la trei-zeci și cinci ani.

26 Mai

Am petrecut o noapte foarte neliniscită, și

avui copilaria sa o spui tatălui meu, care a trimis îndată să anunțe pe medicul și amicul său din al doilea etagiu, d-nu Paul Combes.

Doctorul mi a căutat pulsul, mi a ascultat mult bătăile inimii, mi a făcut mai multe întrebări și zise:

— Nu e nimic; trebuie d-rei petreceri, multe petreceri.

Apoi am vorbit de alte lucruri și în fine de muzică.

— Scii, zise el, că avem un distins cântăreț în casă?

— Și pe cine? Întrebă tatăl meu.

— Chiriașul d-tale din fundul curței. Când ferestrele cabinetului meu sunt deschise, aud de minune, și mi face o mare plăcere. Fără a fi perfect în piano, fără a fi făcut un așa mare studiu, el cântă cu o căldură... D-ra nu l'a auzit nică odată?

— Da, d-le, ca și d-voastră de la fereastră.

Și mă roși zicând acestea. Mi se păru că d. Paul Combes mă privia cu mirare. Acești doctori sunt foarte neplăcuți, în loc să se mărginească a fi cănta pulsul, ei te observă neînecat.

— Ce, zise tatăl meu, am musicanți în casă și eu nu scii! Ar trebui, urmă el ridând, să măreș chiria celor alți chiriași, căci e drept ce să mi plătiască ceva pentru plăcerea ce simt. Scumpul meu doctor, te înscințez.

— Scumpul meu proprietar, răspunse d. Paul Combes, dacă te încerci să mi o măreșci din cauza muzicii, mă duc la d-nu Gerard, și l' rog să închiadă pianul.

— Ce, l' cunosc? Eș n'am avut de cât relațiuni de afaceri cu d. Gerard, de când a venit chiriașul meu.

